

jeho služební poměr dopadajícího, ihned dne, kdy mu bylo doručeno zamítavé rozhodnutí min. soc. péče, dal k 31. březnu 1934 zákonnou výpověď a k tomuto dni jej také ze svých služeb propustil. Námitku tu neshledal soud důvodnou.

Skutkovou podstatu přestupku § 3 zákona č. 39/1928 Sb. tvoří zaměstnávání cizince v určitém druhu zaměstnání, vyznačeném blíže v cit. paragrafu, bez úředního povolení a za předpokladu, že nejde o zaměstnance, který přišel na území Československé republiky před 1. květnem 1923 a zde se od té doby nepřetržitě zdržuje. Stížnost nepopírá, že zaměstnání U. u st-le podléhalo povolení podle cit. zákonného ustanovení, a rovněž nepopírá, že st-l pro onu dobu, jež podle svrchu uvedeného přichází v úvahu, neměl platného úředního povolení k jeho zaměstnávání, nýbrž, jak již řečeno, obhajoba st-le založena je na právním názoru, že zaměstnávání cizince nestalo se trestným tím, že st-l po pravoplatném zamítnutí své žádosti za prodloužení povolení (§ 9 odst. 2 cit. zákona) cizince toho dále zaměstnával, nýbrž že trestným stalo by se teprve tím okamžikem, kdyby byl st-l cizince onoho zaměstnával i po té době, kdy mu na základě smluvené nebo zákonné výpovědní lhůty bylo možno služební poměr zrušiti, kterýžto předpoklad tehdy ještě splněn nebyl. Nss neshledal, že by tento názor měl nějakou oporu v zákoně.

Cit. zákon nemá žádného ustanovení, z něhož dalo by se dovoditi, že povolení k zaměstnávání cizince jednou udělené, ale uplynutím doby, na kterou bylo uděleno, uhaslé, mělo i po té době, kdy žádost za jeho prodloužení podaná podle § 9 odst. 2 cit. zákona byla pravoplatně zamítnuta, ještě ten účinek, že zaměstnavatel může i pak ještě onoho cizince beztrestně dále zaměstnávat až do té doby, kdy mu bude možno zákonnou nebo smluvní výpovědí zrušiti pracovní poměr. Bez takového výslovného ustanovení zákona nelze však konstruovati nějaký nárok zaměstnavatele na to, aby mu beztrestně bylo trpěno zaměstnávat cizince bez platného povolení až do té doby, kdy výpovědí bude moci pracovní poměr rozvázati, naopak podle znění i účelu cit. zákona nutno míti zato, že — bylo-li pravoplatně odepřeno prodloužení dané povolení k zaměstnávání cizince — je další jeho zaměstnávání činem nedovoleným a podléhá trestní sankci uvedené v § 11 cit. zákona. S tímto názorem je ve shodě i nař. rozhodnutí.

Č. 12.779.

Živnostenské právo. — Řízení správní: * Na povolení k současnému provozování zastavárenské živnosti s jinou živností ve smyslu § 2 zák. č. 48/1885 ř. z. není právního nároku.

(Nález z 16. února 1937 č. 12.712/35.)

V ě c: Antonín Sch. v Praze proti rozhi. min. obchodu z 21. srpna 1934 o koncesi pro živnost zastavárenskou.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Výměrem zem. úřadu v Praze ze 7. června 1933 nebylo vyhověno st-lově žádosti za koncesi pro zastavářenskou živnost se stanovíštěm ve Varnsdorfu, ježto st-l je spolumajitelem a jediným oprávněným zástupcem bankovního závodu »Ant. Sch. a spol.« v Praze (§ 2 zákona z 23. března 1885 č. 48 ř. z.). Ježto není vyloučeno, že by st-l zneužíval zastavářenské živnosti ve prospěch bankovního závodu v Praze, neudělil zem. úřad zvláštní povolení ve smyslu cit. ustanovení.

Tento výměr byl naříkaným rozhodnutím potvrzen.

O stížnosti na toto rozhodnutí uvážil nss:

Podle § 2 zákona o ss je nss povolán rozhodovati o stížnostech směřujících proti rozhodnutím neb opatřením správních úřadů, tvrdí-li kdo, že jimi bylo zasaženo do jeho subjektivních práv. Se zřetelem na toto zákonné ustanovení je předpokladem úspěšné stížnosti, aby konkrétním rozhodnutím neb opatřením správního úřadu bylo porušeno právo určitého subjektu založené platným právním předpisem. Je tudíž třeba vždy zkoumati, zdali a pokud je stát ve věci, o kterou jde, svými správními orgány vázán vůči straně tak, že je možno mluvit o subjektivním právu strany na určité rozhodnutí neb určitý postup úřadu.

Žal. úřad odepřel nař. rozhodnutím propůjčiti st-li koncesi k provozování zastavářenské živnosti, opíraje se o ustanovení § 2 zákona z 23. března 1885 č. 48 ř. z. Podle tohoto zákonného ustanovení je dovoleno provozovati zastavářenskou živnost současně s jinou živností toliko se zvláštním schválením zem. úřadu. Musí tedy i ten, kdo se uchází o zastavářenskou koncesi, kterou chce provozovati současně se živností jinou, jak tomu bylo u st-le, opatřiti si zvláštní schválení zem. úřadu podle cit. ustanovení zákonného; sluší proto zkoumati, zda žal. úřad, odpíraje st-li toto schválení a zároveň žádanou koncesi, zasáhl do jeho subjektivních práv, překročiv meze stanovené cit. ustanovením zákonným.

Podle § 2 zákona č. 48/1885 ř. z. musí si vymoci zvláštní schválení státní správy ten, kdo chce provozovati zastavářenskou živnost současně s jinou živností, jinak toto provozování není dovoleno a dopadá na ně trestní sankce § 8 zmíněného zákona. V zákoně není ustanovení, z něhož by se dalo usuzovati, že zem. úřad, který je povolán uděliti schválení k provozování zastavářenské živnosti současně s jinou živností, musí uděliti toto schválení, jsou-li určité podmínky splněny, nýbrž je mu ponecháno, aby podle volné, právním předpisem nijak neomezené úvahy schválení udělil neb odepřel. Má tedy zmíněné povolení zem. úřadu povahu dispense ze všeobecného zákazu provozování zastavářenskou živnost současně se živností jinou. Je-li tomu tak, nemá strana právního nároku na to, aby jí zem. úřad udělil schválení podle § 2 zákona č. 48/1885 ř. z., nemá však se zřetelem na to, co bylo výše uvedeno, ani právního nároku na to, aby jí byla udělena zastavářenská koncese, kterou chce provozovati současně se živností jinou.

Nař. rozhodnutím byla st-li v pořadí správních stolic odepřena zastavářenská koncese, kterou chtěl provozovati se živností bankovní. Tímto rozhodnutím nemohl býti st-l se zřetelem na to, co bylo uvedeno, zkrácen na svých subjektivních právech, a to se zřetelem na ustanovení § 70 odst. 2 vlád. nař. č. 8/1928 Sb. ani na svých právech procesních.